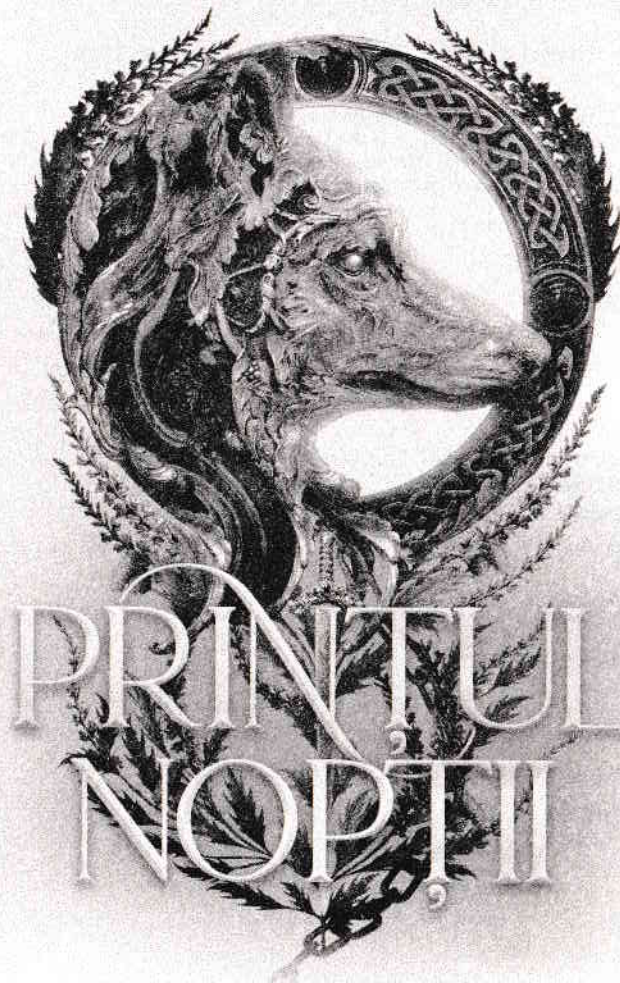

LBRIS

We know
books

LAUREN PALPHREYMAN

Traducere din engleză și note de
Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

PROLOG

Blake

Pașii lui răsună cu ecou în timp ce străbate coridorul nesfârșit al temniței.

Umbrele i se încolăcesc în jurul brațelor și al picioarelor, de parcă ar fi vii. I se strecoară printre glezne ca niște feline.

Nările i se umflă când simte un miros dulce și familiar.

Ea se uită prin fereastra blindată cu gratii a uneia dintre celule, cu spatele la el.

El înclină capul într-o parte. E visul lui sau al ei? Poate doar și-a imaginat-o, pur și simplu? Sau e o consecință a legăturii dintre ei?

Părul ei roșu i se revarsă pe spate, aproape de culoarea sângelui în întuneric. Pare că a fost smulsă din pat și aruncată aici. Poartă cămașa lui, cea pe care i-a dat-o lui Callum ca s-o îmbrace după ce a mușcat-o James. E prea mare pentru ea. Îi mângâie rotunjimile delicate ale fundului și-i mângâie coapsele. Gambele și picioarele ei sunt goale. El înghite în sec.

Ea încremenește ca o pradă, iar el se întreabă dacă simte că o privește. Apoi Blake îi urmează privirea. O siluetă contorsionată de umbre se îndreaptă spre ea. Temnicerul se apropie.

Blake se furișează spre ea, iar fata se dă încet în spate și se lovește de pieptul lui. O prinde cu un braț în jurul taliei, acoperindu-i gura cu o mână înainte ca ea să țipe.

Își duce buzele la urechea ei.

— N-ar trebui să fii aici, jepuraș.

Ea încremenește în brațele lui.

Și cât de mult o urăște! Urăște felul în care parfumul ei îl învăluie – chiar și aici. Miroase ca razele de lună care se strecoară printre gratiile celulei de sub palat. E libertatea, care-l ispitește. Promisiunea deșartă a unui lucru pe care nu-l poate avea.

Îl dezgustă cât de moale și caldă e ea, cum i se trezește penisul la atingerea ei. Îl dezgustă cum lupul pe care-l ține sub control tânjește să-și înfigă colții în ea.

Se aud pași.

Blake o trage dincolo de ușa deschisă a celulei, care se închide în urma lor. Atenția ei se îndreaptă spre emblema sculptată în obsidianul de sub fereastra cu gratii: o cheie cu două semiluni în partea superioară. Se întreabă dacă ea știe ce înseamnă asta. Majoritatea lupilor ar ști: un vestigiu din perioada în care au apărut discipolii cu un secol în urmă, dar întâlnești rar acest simbol în Ținuturile Sudice. Acolo, oamenii nu-i venerază pe zeii întunericului.

Pulsul ei accelerat îi răsună în urechi. Brațul lui se încordează peste pieptul fetei.

— Șșșș!

Temperatura scade brusc, iar respirația lui Blake se transformă în aburi în dreptul buzelor sale. Aurora se apropie mai mult, ca și cum ar fi disperată după căldură, chiar dacă vine de la el. Lupul-alfa o strânge și mai tare în brațe.

Pașii se îndepărtează, iar Blake răsuflă ușurat. Își ia mâna de pe gura fetei, care se răsucesce în strânsoarea lui pentru a-l privi, lipindu-și sânii moi de pieptul lui. O cută apare între ochii ei.

— Ce...

Din nou, atenția ei se îndreaptă brusc spre ușă.

Silueta se retrage. O beznă densă, nefirească, se strecoară prin ferestrele cu gratii.

— Trezește-te! Trezește-te! Trezește-te! mormăie ea în șoaptă. E doar un vis. Trezește-te!

Nu e doar un vis.

Blake închide ochii, o trage înapoi. Nu lovește peretele, însă acesta se dizolvă. Ușa celulei se deschide brusc în fața lor, dar ei cad deja într-o întunecime nesfârșită.

El aterizează în picioare în temnița din subteranul palatului și știe că acum se află în visul lui. O amintire. Nu-i place aici, dar nu e la fel de periculos ca locul anterior.

Lângă un perete este un pat de campanie, cu salteaua pătată de sânge închegat. În colț, o găleată cu gunoaie. Lângă un alt zid sunt îngrămădite cărți, iar lângă ele pâlpâie o lumânare. Mirosul de lămâie se combină cu izul de fier și cu duhoarea grețoasă a fluidelor corporale.

Aurora stă în centrul încăperii. Are postura perfectă, cu spatele drept și bărbia ușor ridicată, astfel încât să poată privi în jur cu dispreț. Doar pulsul iuțit și faptul că el poate *simți* acea urmă a ei în el, prin legătura lor – ca un mic fir de lumină – îi dezvăluie că nu e atât de imperturbabilă pe cât pare.

Detestă și asta la ea. E întotdeauna foarte echilibrată, dar el a simțit violența care clocotește sub pielea ei încă de când a văzut-o prima dată. Asta-l face să-și dorească s-o provoace.

Când era copil, unii dintre băieții mai mari din sat aruncau cu pietre în rațele din râu. Nu înțelegea de ce o făceau – chiar și la șase ani i se părea copilăresc –, asta până când a întâlnit-o pe ea.

Ar face orice ca s-o irite. Vrea să vadă ce se întâmplă când ea se dezlănțuie.

Poate că o detestă atât de mult pentru că știe, în adâncul sufletului său, că el este la fel. Și el poartă multe măști. Nu

și-a permis nicidecum luxul de a-și pierde controlul. Știe ce secrete întunecate se ascund în sufletul lui, dar habar nu are ce se află în spatele măștii pe care o poartă ea. Crede însă că ar putea fi ceva magnific.

Aurora se întoarce cu fața spre Blake, iar el se apropie de ea. Îi studiază chipul, pomeții, ochii albaștri care-l privesc printre genele dese. La naiba, cât e de frumoasă!

— Chiar ești aici? o întreabă el.

— Firește că sunt aici, spune ea confuză.

Fruntea ei de-abia îi ajunge la bărbie, dar reușește cumva să-i vorbească de parcă el ar fi mai scund decât ea. Aurora se încruntă, părând confuză.

— Dar tu?

În clipa următoare, se aud pași apropiindu-se de ușa celei din spatele ei, iar el oftează.

— Ar trebui să pleci. Aș prefera să nu vezi ce urmează.

Aurora aruncă o privire peste umăr și, când își îndreaptă din nou atenția spre el, subconștientul lui blestemat l-a îmbrăcat într-o cămașă îmbibată de sânge. Picioarele lui sunt desulțate și murdare, iar pantalonii, rupți.

— Ești rănit?

În vocea ei se simte o urmă de îngrijorare, iar el adaugă încă ceva pe lista lucrurilor pe care le detestă la ea: pare că-i pasă cu adevărat.

— E vremea să te trezești, iepuraș.

— Unde suntem? întreabă ea, cu o expresie nedumerită. Unde eram?

— Dacă-ți amintești asta dimineată, îți voi spune.

Blake o prinde de brațe și închide ochii. Trebuie să se trezească.

O împinge spre perete.

Amândoi cad din nou într-o beznă fără sfârșit.

Blake deschide brusc ochii.

Se trezește în patul lui din Lowfell, iar semiluna strălucește prin fereastră. Inima îi bate cu putere. Nu știe ce-l tulbură mai mult: locul în care se afla în vis sau prezența Aurei.

Alunecă dintre așternuturi, ia cămașa și pantalonii care stau împăturiți pe fotoliu și se îmbracă. Își pune cizmele, fără să se obosească să lege șireturile, și iese din cameră.

Se furișează prin castel. Întunericul e aproape la fel de dens ca în temniță. Trece pe lângă camera pe care le-a oferit-o Aurei și lui Callum. Callum vorbește în șoaptă și Blake simte un pic din panica fetei. S-a trezit la fel de tulburată ca el.

Când ajunge afară, străbate curtea interioară, ajungând până la domeniul din afara zidurilor castelului. Lacul care înconjoară așezarea Lowfell e la fel de negru precum cerul, iar munții de pe ambele părți sunt învăluiți în umbră.

Cu părul răvășit de vântul rece, Blake se duce în adâncul pădurii și rătăcește printre frasini până când vede o capelă.

Întră în clădire. Tristețea dinăuntru e apăsătoare. Sub bocanci îi scârțâie cioburi de sticlă când trece pe lângă băncile putrezite și se îndreaptă spre altar. Vitraliile înfățișau odată povestea triumfului Noptii asupra Zeitei Lunii și cum a închis-o în închisoarea sa.

Se încordează când în încăpere răsună un sunet ca o fluturare, dar e doar o pasăre care-și face cuib în câpriori. Blake urcă pe altar, se întinde pe piatra dură, cu genunchii îndoiți, și-și împreunează mâinile la ceafă.

Privește fix emblema sculptată în arcada de piatră care susține tavanul.

Ușa se deschide scârțâind.

— Mi s-a părut că te aud umblând pe aici.

Vocea joasă a lui Jack răsună în mica capelă în timp ce se îndreaptă spre el. Secundul lui Blake se așază pe una dintre băncile din față, întinzându-și picioarele și încrucișându-le în dreptul gleznelor.

— Ai probleme cu somnul?

Blake scoate un sunet nedefinit înainte de a întoarce capul. Dreadlockurile lui Jack sunt legate la spate, lăsând vederii o vânătăie estompată în jurul unuia dintre ochi. Fără îndoială, opera lui Callum. Jack a trebuit să-l țină pe Callum la distanță cât Blake îl convingea pe James – Regele Lup – s-o ceară în căsătorie pe Aurora. Are mânecile suflecate, astfel încât Blake poate vedea tatuajele care-i acoperă antebrațele musculoase. Blake știe ce ascunde tușul acela.

— A apărut în visul meu.

Jack râde ușor.

— N-ar fi trebuit să faci asta, să știi.

— Probabil că nu, oftează Blake.

Jack își trece mâna peste gură.

— Există informații cum că se adună Discipolii Noptii. Zvonuri că Prințul Noptii strânge o armată în Ținuturile Nordice pentru a o conduce.

— Prințul Noptii? Fenrir, poate? se strâmbă Blake

— E încă în Ținuturile Zăpezilor. Din câte am auzit, a ucis un lup-alfa și s-a căsătorit cu soția lui. Ingrid, cred că așa o cheamă.

— Alex, atunci.

— Probabil. Voi trimite pe cineva să supravegheze Fortăreața Cenușie. Ne-ar putea complica planurile.

Firul de lumină primit de la Aurora înfășoară sufletul lui Blake și pulsează în interiorul lui. El se mișcă pe

piatră, întinzându-și unul dintre picioare și arcuindu-și ușor spatele.

— Ce ai pățit? se încruntă Jack.

— O simt.

Jack își umflă nările, apoi chicotește.

— Din fericire pentru tine, nu e pe jumătate-lup, gata să se transforme... ah, stai așa...

— Mai du-te naibii, Jack!

— Îmi amintesc când am fost mușcat prima dată. Nu m-am dat jos din pat o săptămână.

— Ai petrecut ceva timp de calitate cu mâna ta dreaptă, nu-i așa?

Jack râde și se ridică în picioare.

— Și cu stânga, îi dă replică și se apropie de Blake, apucându-l de umăr cu o expresie îngrijorată. Învață s-o blochezi cumva, altfel o să înnebunești.

Blake mormăie, iar Jack se îndreaptă spre ușa capelei.

— Odihnește-te, îi spune secundul.

Apoi iese din capelă și ușa se închide, lăsându-l pe Blake în întuneric.

Își trece ambele mâini peste față. Își imaginează o cușcă în jurul sufletului său, astfel încât firul de lumină al Aurorei să nu poată atinge părțile cele mai sensibile ale ființei lui. Cea mai rea senzație se estompează, deși sângele tot îi curge prin vene mai fierbinte decât de obicei.

Expirând, se uită la sculptura din piatră așezată deasupra capului său: cheia cu două semiluni în interior. Simbolul temniței Noptii.

Vântul din Ținuturile Nordice se strecoară prin acoperișul prăbușit, răscolind mirosul de sânge vechi. Blake se întreabă câte persoane au fost sacrificate pe acest altar. Se știa că fostul lup-alfa din Lowfell îl venera în secret pe Zeul

Noptii. Nebunul acela credea că poate oferi sânge nevinovat în schimbul puterii.

Însă Noaptea nu vrea sânge. Vrea suflete.

Mai mult decât orice, vrea cheia închisorii sale, pentru a putea evada și a-și dezlănțui violența asupra lumii întregi.

Noaptea vrea Inima Lunii. Ar acorda puteri inimaginabile oricui i-ar aduce-o.

CAPITOLUL 1

Mă ridic brusc, gâfâind, încercând să trag aer în piept. Sunt încălцитă în așternuturi. Cămașa pe care o port, prea mare pentru mine, e leoarcă de transpirație. Mi-e frig. Foarte frig. Prin vene îmi curge gheață și mă întreb dacă mă voi mai încălzi vreodată. Lumea este întunecată. Gri. De parcă aș vedea-o printr-un văl de umbră.

O scândură scârțâie. Salteaua se afundă lângă picioarele mele goale. Un val de căldură mă cuprinde, împreună cu mirosul de bărbat și de munte.

— Uită-te la mine!

Cuvintele sunt blânde, dar autoritare. O mână îmi cuprinde obrazul, aspră și puternică, dar grijulie.

— Uită-te la mine!

Glasul e și mai autoritar. Este vocea cuiva obișnuit ca toți ceilalți să i se supună, să-l asculte.

Neajutorată, îmi ridic privirea.

— Așa. Ochii la mine. Acum respiră.

Inspir, lăsând aerul să-mi umple plămânii, îngăduindu-i să alunge întunericul.

— Bravo! Haide. Respiră cu mine. Inspiră... și expiră...

Bătăile inimii nu-mi mai răsună în urechi. Cred că am mai făcut asta... în cuștile subterane din castelul lui Sebastian.

Sebastian. Sfântă Zeiță! L-am ucis pe Sebastian.

Mă copleșește un nou val de panică.

— Prințesă!
Cuvântul e tăios, o poruncă.

— Respiră. Inspiră... și expiră...

Pe noptieră pâlpaie o lumânare pe jumătate arsă, lângă o cană și un teanc de cărți, iar pe poliță se află o carafă de whisky, lăsată de Blake. Un junghi îmi zvâcnește în zona coastelor, unde m-a mușcat James cu doar câteva ore în urmă.

Ploaia bate în geam.

— Așa! Întoarce-te la mine, prințesă!

Silueta din fața mea emană căldură. Presiunea care-mi apasă plămânii se ridică și simt că respir mai ușor.

— Callum?

— Da. Aici sunt!

Expresia lui Callum e blândă, în contrast cu tensiunea din trupul lui și bicepsii duri care i se întrezăresc de sub cămașă. Părul lui, de culoarea nisipului întunecat, este pieptănat pe spate, lăsându-i fruntea liberă, iar ochii verzi strălucesc de îngrijorare.

— Te doare ceva? mă întreabă. Să-l chem pe Blake?

— Nu... Eu... Cred că a fost doar un coșmar, spun și expir prelung.

— Ce ai visat?

Scutur din cap, încercând să-mi amintesc.

— Eram într-o închisoare, Blake era acolo și ceva mă urmărea. Și...

Mă încordez când îmi amintesc conversația noastră de mai devreme. Îmi trag genunchii la piept.

— Sfântă Zeiță, trebuie să-ți spun ceva despre Blake. Complotează împotriva ta.

Callum se încruntă.

— Poftim?

— Tot ce a făcut... legătura pe care a creat-o între viața mea și a lui... Totul făcea parte dintr-un plan pentru a pune

mâna pe Tronul Lupilor. Te va ajuta să devii Regele Lup, apoi te va provoca la duel. Știe că va câștiga, pentru că viețile noastre sunt legate. Nu-l vei ucide, pentru că, dacă o vei face, voi muri și eu.

Callum se încordează.

— Ți-a spus el asta?

— Da.

Callum se uită fix la mine preț de o clipă, cu bicepsii ca oțelul. Un râs ușor îi scapă de pe buze și încălzește aerul rece.

— Nu te îngrijorează? îl întreb.

— Ba mă îngrijorează. Doar că... înainte nu puteam să înțeleg. De ce a făcut asta. A renunțat la tot ce a construit în ani lungi de muncă. M-a eliberat, s-a luptat cu James, iar când te-a văzut murind... Fața lui...

Înghite în sec.

— Ți-a salvat viața. Am căutat motivul de când am ajuns aici și nu l-am găsit. Am început să cred..., spune și clatină din cap. Nu știam ce să cred. Dar asta... *asta*... are sens. Cred că lucrul acesta mă liniștește. Deși complică totul, într-o oarecare măsură.

— Trebuie să rupem legătura dintre mine și Blake.

— Da. Dar nu va încerca să mă omoare până când nu voi câștiga tronul.

Pulsul mi se iuțește.

— Crezi că va încerca să te omoare.

— Sunt sigur de asta. M-am retras în fața lui James și, de ani buni, lupii tot speculează despre ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi luptat. Asta îi slăbește dominația. Blake nu va permite să fie văzut drept un lup slab.

Îl prind ferm de încheietură pe Callum, de parcă mi-ar fi teamă că va fi smuls de lângă mine, iar el zâmbește.

— Nu mă va învinge. Avem timp. Până atunci, ar putea fi util. Odihnește-te, ne vom face griji mai târziu.

— Îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singură. Cu tot haosul bătailor, era momentul potrivit să-l trimit pe unul dintre mesagerii lui Blake în castel pentru a le transmite vești Fionei și lui Ryan.

— Știu. Înțeleg.

Sângele mi se încălzește în apropierea lui. De data asta, prin vene nu-mi curge frică. E ceva brutal și sălbatic, care vrea să se elibereze.

— Prințesă..., spune Callum și expresia i se întuneacă.

Vocea lui e aspră și joasă, aproape ca un avertisment.

Întind mâna spre chipul lui, disperată să-l trag mai aproape. Durerea îmi străbate coastele, izvorâtă din locul în care m-a mușcat James, și mă crispez, cu mâna rămasă întinsă deasupra așternuturilor.

Callum strânge din dinți, iar privirea îi cade asupra taliei mele.

— Îmi dai voie să mă uit?

Mă retrag puțin spre tăblia patului, apoi mă întind pe perne.

Callum dă deoparte cearșafurile. Îmi pune un picior gol peste poala lui, apoi se apleacă peste mine. Cu câteva săptămâni în urmă, gândul de a fi expusă astfel – în cămașa unui bărbat și lenjeria mea intimă – în fața lupului-alfa din Highfell m-ar fi îngrozit. Acum, îmi face respirația s-o ia la galop.

Callum desface nasturele, chiar sub sâni mei, apoi degetele îi coboară lent și-mi mângâie ușor pielea. Îmi deschide cămașa pentru a-mi examina abdomenul și, deși mă atinge aerul rece, ard toată.

Îmi dau seama că-l doresc. Acum. Cu disperare. Îi vreau mâinile pe corp și vreau să-mi înfig degetele în mușchii lui. Vreau să-i simt gura arzătoare. Vreau să mă urc deasupra

lui și să-i arăt că e al meu. Îl doresc așa cum nu mi-am dorit nimic altceva vreodată.

Nu știu ce m-a apucat. Poate că mă simt așa pentru că aproape am murit în seara asta. Poate că vreau să alung umbra rece a coșmarului care m-a trezit din somn. Dar vreau să simt căldură. Vreau să mă simt *vie*. Vreau să eliberez această energie care mă străbate.

Callum încremenește. Mă sprijin în coate. Am o cicatrice lungă și zimțată pe talie și pe piept, acolo unde James și-a înfipt colții în mine. Pielea din jurul acesteia este roșie, dar probabil că arată mult mai bine decât acum câteva ore, când sângeram pe iarbă.

Ar trebui să fiu îngrijorată, dar îl privesc pe Callum fascinat. Pare atât de intens, atât de impenetrabil. Cu expresia împietrită, arată exact ca războinicul pe care l-am văzut prima dată la lupta de câini din castelul lui Sebastian.

Ochii de lup i se trezesc la viață, scânteietori. Preț de o clipă, mă întreb dacă a simțit schimbarea din mine – această *dorință nestăpânită*.

În timp ce furia mea e îndreptată în principal către Blake, pentru că m-a folosit ca pe un pion în jocurile lui, furia lui Callum pare rezervată în totalitate fratelui său.

— Va muri pentru asta.

Sună ca o promisiune și asta îmi face și mai mult sângele să clocotească. Nu e doar faptul că-i pasă că sunt rănită, este ceva mai primar decât atât. Teritorial. De parcă nu poate suporta faptul că fratele lui mi-a însemnat corpul.

Sunt în flăcări. Ard nestăpânit.

Sfântă Zeiță, nu știu ce se întâmplă cu mine, dar senzația trebuie să se stingă! Îl doresc. Pielea mă doare și mă foiesc pe saltea. Mă cuprinde o dorință ciudată de a mușca din ceva. Simt că am febră. De pe buze îmi scapă o respirație ușoară și tremurătoare.

Fiecare mușchi din corpul lui Callum devine rigid.

Privirea lui se îndreaptă spre locul dintre picioarele mele, care acum pulsează de dorință, de parcă ar simți ce simt eu. Sunt acoperită doar de lenjeria intimă și devin din ce în ce mai fierbinte și mai umedă. El își mușcă buza de jos. Un mârâit ușor îi iese din gât.

Când îmi întâlnește privirea, lupul e acolo, întunecat, frumos și puternic. Clipește de câteva ori, ca și cum ar încerca să-l alunge.

— Am crezut că te-am pierdut în seara asta, recunoaște cu voce gravă.

— Chiar m-ai pierdut, pentru o bucată de vreme. Dar m-ai regăsit, adaug cu un zâmbet. Vino aici!

Inspiră adânc, ca și cum ar încerca să se liniștească.

Sunt rănită. Fără îndoială, mă consideră o ființă fragilă, pe care nu vrea s-o frângă. Sfântă Zeită, vreau să fiu frântă! Vreau să fiu mistuită, devorată. Vreau să eliberez bestia închisă în cușcă care se agită înăuntrul meu. Vreau ca toate ororile din această seară să dispară.

— Nu, șoptesc. Nu fi un gentleman.

— Rory... Ești rănită.

— Nu vrei să ai grijă de mine?

El scoate un râs șovăielnic și își îndreaptă privirea spre podea.

— Ba da, vreau să am grijă de tine. Dar mă tem că nu ar fi corect.

— Ar fi.

Unul dintre degetele lui mari îmi masează piciorul pe care-l țin în continuare întins peste poala sa.

— Nu vreau să te rănesc.

— Nu mă rănești.

Îngenunchează pe saltea între picioarele mele și sunt copleșită de un sentiment de triumf. Expresia i se întunecă.

— Trebuie să dormi, spune Callum.

— Atunci de ce nu mă ajuți să mă relaxez, ca să pot dormi? El geme.

— Ești o micuță nesățioasă și pretențioasă, nu-i așa? Și curajoasă, dacă-l chinui astfel pe lupul-alfa din Highfell.

— Nu-mi e frică de el. Îl curtez pe viitorul Rege Lup, nu știi?

Callum râde, scoțând un sunet moale, răgușit, care umple micuța odaie de dormit cu căldură și promisiuni întunecate.

— Da? Îl curtezi, zici?

— Nu crezi?

— Cum este? Chipeș, presupun?

— E foarte chipeș. Și puternic. Și îi place să creadă că e un gentleman. Dar nu e. E un lup.

— Așa să fie?

Se lasă în jos, forțându-mi coapsele să se desfacă mai mult pentru a face loc umerilor lui lați.

— Da, gem de plăcere.

— Cred că am depășit cu mult stadiul curtării, prințesă.

Îmi sărută lenjeria umedă.

— Tu nu crezi?

Îmi arcuiesc spatetele.

— Ba da!

Fruntea mi se umple de broboane de sudoare și vreau să-i cer mai mult, ceva ce nu am făcut niciodată până acum. Însă când îmi trage lenjeria intimă într-o parte cu degetul, încremenesc. Trupul mi se răcește, de parcă aș fi fost aruncată într-un ocean de gheață. Cu coada ochiului, văd cum se strecoară întunericul în cameră, iar de pe buze îmi zboară o exclamație de panică. Callum se oprește brusc între coapsele mele.

Un mârâit prinde contur, se amplifică, pulsează înăuntrul meu. Ca și cum ceva mi-ar fi rămas captiv în piept,

zbătându-se într-o cușcă, încercând să se elibereze. Vrea să fugă spre ceva, dar nu știu spre ce anume. Transpirația îmi acoperă pielea. Părul mi se lipește de față.

— *Callum*, gem.

— Prințesă?

Se ridică instantaneu, cuprinzându-mă în brațele lui.

— *Ghealach*, arzi!

Văd pete în fața ochilor, picături reci de sudoare îmi alunecă pe piele. Încerc să rămân conștientă, dar un val de întuneric se prăbușește asupra mea. Patul mic, policioara plină cu cărți, jarul din vatră, chipul lui Callum – toate devin cenușii.

— *BLAKE!*

Vocea lui Callum pare îndepărtată când sare din pat.

Mă scufund.

Apoi vine întunericul.

CAPITOLUL 2

Alerg pe un coridor întunecat și nesfârșit al închisorii. Sunt o statuie care se sfărâmă și în jurul brațelor și al picioarelor mi se înfășoară tentacule de umbră. Celule umede, bisturie metalice și inimi din care curge sânge negru – toate îmi trec în viteză prin fața ochilor.

Alerg prin pădurea tenebroasă. Rochia mi se agață de crengi, iar spinii îmi străpung tălpile. Nu știu dacă alerg spre ceva anume sau fug de ceva, dar, dacă mă opresc, voi muri.

Înaintea ochilor îmi apare fața încetoșată a lui Callum.

— *Ce e în neregulă cu ea? E din cauza mușcăturii?*

— *E lupul din ea.*

Vocea mățăsoasă a lui Blake îmi răcorește oasele înfierbântate.

— *Aurora, draga mea.*

Simt o palmă blândă pe fruntea transpirată, iar bestia care mi se zbate în piept se liniștește.

— *Uită-te la mine!*

Deschid ochii și mă retrag brusc.

Pupilele lui Blake se dilată până când devin două hăuri negre, apoi gura i se curbează într-un zâmbet crud, prea mare pentru fața lui. Râde. Un sunet aspru, rece și nesfârșit.

Știu ce ești! urlu în gând.

Ce?